

[Hanne Andersen]

med minimumstilskuddet på 33,3 pct., og det betyder i hvert fald dyrere billetter. I bedste fald går det samme antal mennesker i teatret, men ganske givet færre gange.

Teater må ikke blive for de få. Tilbudet skal fortsat gives til så mange som muligt. Det skal heller ikke gøres til finkultur, men skal gerne bredes ud, og selv med den lov, vi kender, er der lang vej igen.

Ministeren vasker hænder og løber fra sit ansvar med dette forslag. Selvfølgelig skal teater også være ansvarligt. Men det er nu ikke almindelig erhvervs politik. Der skal også være plads til det uforudsigelige, det sprudlende, og derfor duer modellen ikke.

I § 1 står der: »Lovens formål er at fremme teaterkunst og teaterkultur i Danmark.« Mere rigtigt kan det faktisk ikke siges. Måske skulle vi være stoppet op her. Selv om der altid skal luges i smukke bede, også i rosenbede – visne blade skal væk, tørre grene skal fjernes – så duer det ikke, hvis der ikke tilføres kompost og udvises omsorg. Det farverige bed inspirerer os alle og udfordrer os, og der er brug for det. Samfundsdebatten begynder tit derude og fortsætter herinde i dette rum.

Vi afviser forslaget, som det foreligger. Men vi synes også, der er en stor udfordring i at få lov til at være med til at finde acceptable løsninger. Vi er parate, og vi mener det. Vi mener det også, når det er de løsninger, der haster mere end andre. Og vi kommer, hvis vi bliver inviteret.

Det andet forslag, vi behandler, er en konsekvens af forslaget om teaterlov og Det Kongelige Teaters indpasning i teaterloven. Og der er ikke noget nyt i forhold til tidligere forslag. Fondets formål er stadig væk at fremme tonekunsten specielt inden for teatret, og bidragsyderne er de samme: statskassen, Danmarks Radio, KODA-afgifterne. Det er tidligere besluttet, hvordan disse afgifter skal afvikles. Vi syntes dengang, det skulle ske lidt hurtigere, men dette lovforslag holder sig til beslutningen fra sidst.

I § 2 står der, hvordan det skal administreres. Det kan vi også tilslutte os, ligesom vi kan tilslutte os, at ministeren træffer bestemmelse om anvendelsen. Vi savner måske lige rådgiverne, Statens Musikråd, men jeg tror, det er en forglemmelse; jeg tror, de er med som rådgivere på forslaget og rådgivere for ministeren.

Per Stig Møller (KF):

Der er en berømt dansk novelle, der hedder »Ak, Hvor Forandret!«. Den kommer man desværre ikke til at tænke på, selv om jeg gerne ville have tænkt på den, i forbindelse med den socialdemokratiske tale. For her var faktisk ikke rigtig noget forandret: Der må ikke røres ved egNSTeatrene. Der må ikke laves begrænsninger i tilskudssystemet. Der må ikke ske ændringer af børneteateret. Den Storkøbenhavnske Landsdelsscene må ikke ændres. Der må ikke ændres ved teaterabonnementsordningerne. Det vil sige, alting skal blive, som det var – som det hedder hos Thorkild Gravlund.

Men på den anden side skal Socialdemokratiet alligevel rose ministeren for, at man giver mere til amatørteateret, og at man styrker Det Rejsende Landsteater. Men hvordan skal man dog få råd til det, hvis man i øvrigt skal bevare alting, som det var?

Derfor er Socialdemokratiets linje vel egentlig den samme, som vi altid oplever, og som vi oplevede også i 1984, hvor vi havde en teaterlovsdebat herinde: at der måtte ikke forandres noget som helst, og skulle der komme nyt til – det vil man jo gerne – skal det lægges oveni. Der har vi det sædvanlige problem, nemlig at Socialdemokraterne nok vil love, men ikke rigtig vil omprioritere. Det er vel også derfor, de ikke rigtig har nogen svar på tidens problemer.

Men der er også en sammenhæng mellem det, vi mente i 1984, og det, vi mener nu – heldigvis da. Dengang ville vi også have forandringer, og da vi sidst havde en stor teaterpolitisk debat her i Tinget – det var den 8. marts 1984 – lagde vi netop vægt på, at teatret skulle sikres kvalitet og fornyelse. Vi lagde endvidere vægt på, at man ikke kunne have et økonomisk system, hvor ét område automatisk bruger flere og flere penge med den virkning, at der bliver færre og færre penge til andre områder. Vi efterlyste dengang mod til at fremkomme med omprioriterings- og omfordelingsforslag. Det er det, tiden savner, sagde vi, idet vi ønskede en mere helhedsorienteret og bevidst teaterpolitik, der ikke er bange for at omfordele for at skabe plads til noget nyt. Og det nye så vi meget gerne komme inden for det eksperimenterende teater, børneteateret, det rejsende teater og amatørteateret. Jeg skal her henvise til Folketingstidende 1983–84, 2. saml., sp. 1593 ff.